

РЕШЕНИЕ

№ 150

гр. С.З., 14.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С.З., II ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на първи април през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Румяна Б. Пенева

Членове: Иванела Ат. Караджова
Трифон Ив. Минчев

при участието на секретаря Даниела Ив. Илиева като разгледа докладваното от Иванела Ат. Караджова Въззивно търговско дело № 20265501000045 по описа за 2026 година

Обжалвано е решение № 1009/12.11.25 г. по гр.д.№806/25 г. по описа на Районен съд-С.З., с което се отхвърля предявения от „А.Б.Б.“ ЕООД С., ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., *****, представлявано от Х.М.М. и П.В. против Р. Н. М., ЕГН *****, с постоянен адрес с.Б., общ.Ч., обл.М., ***** и настоящ адрес с.П.М., общ.С.З., представляван на основание чл.47 ал.6 ГПК от адв.Н. Г., АК С.З., иск да се признае за установено по отношение на Р. Н. М. съществуването на вземането на „А.Б.Б.“ ЕООД С. за следните суми: сумата от 300 лв. главница за неизпълнено задължение по Договор за потребителски кредит №360489/30.09.2019г., с 15,02 лв. договорна лихва за периода 30.09.2019г. до 14.11.2019г., с 68,12 лв. лихва за забава за периода 14.11.2019г. до 27.06.2024г. и законна лихва върху главницата от 22.07.2024г. до изплащане на вземането, за изпълнението на което парично задължение е издадена в полза на „А.Б.Б.“ ЕООД С. против Р. Н. М. заповед №2187 от 16.09.2024г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по ч.гр.дело №4091/2024г. по описа на СтРС.

Въззивникът „А.Б.Б.“ ЕООД обжалва изцяло първоинстанционното

решение, като излага подробни съображения за неговата неправилност. Направено е искане да се отмени обжалваното решение и да се уважат предявените иски в първоинстанционното производство. Претендират се разноските по делото.

В законоустановения срок не е постъпил писмен отговор от особения представител на въззиваемия.

Съдът като обсъди събраните доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и като взе предвид становищата и доводите на страните намира за установено следното:

Пред първоинстанционния съд са предявени иски с правно основание чл.422, вр. с чл.415, ал.1 от ГПК вр. чл.79, ал.1 и чл.86 от ЗЗД.

Ищецът „А.Б.Б.“ ЕООД, моли съда постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника Р. Н. М., че същият дължи на „А.Б.Б.“ С., сумата в общ размер от 383,14 лв., формирана както следва: главница в размер на 300 лв.; договорна възнаградителна лихва върху главницата в размер на 15,02 лв. за периода от 30.09.2019г. до 14.11.2019г.; законна лихва за забава върху главницата в размер на 68,12 лв. за период от 14.11.2019г. до 27.06.2024г., както и законна лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението в съда до окончателно изплащане на вземанията. Претендира съдебни разноси в заповедното и настоящото производство.

В законоустановения срок е подаден отговор на исковата молба от назначения особен представител на ответника, който заявява, че предявените обективно съединени иска са допустими, но неоснователни.

Видно от приложеното ч.гр.дело №4091/2024г. по описа на РС С.З., за процесните вземания ищецът е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК и по образуваното ч.гр.дело съдът е издал заповед за изпълнение №2187 от 16.09.2024г., с която е разпоредил длъжникът Р. Н. М. да заплати на кредитора „А.Б.Б.“ ЕООД С. следните суми: сумата от 300 лв. главница за неизпълнено задължение по Договор за потребителски кредит №360489/30.09.2019г., с 15,02 лв. договорна лихва за периода 30.09.2019г. до 14.11.2019г., с 68,12 лв. лихва за забава за периода 14.11.2019г. до 27.06.2024г. и законна лихва върху главницата от 22.07.2024г. до изплащане на вземането. С разпореждане на основание чл.415 ал.1 т.2 ГПК на заявителя е указано, че може да предяви иск относно вземането си в едномесечен срок от връчване на

разпореждането. В указания срок заявителя е предявил иск относно вземането си.

По делото са представени възпроизведени на хартиен носител електронни документи: Договор за потребителски кредит №360489/30.09.2019г.; Общи условия; разписка за извършено плащане в полза на ответника от 30.09.2019г. Не се оспорва от ответника, че на 30.09.2019г. между Р. Н. М. (заемополучател) и „С.К.“ ООД (заемодател) е сключен Договор за потребителски кредит №360489, по силата на който заемодателят е предоставил на заемополучателя заем в размер на 300 лв. срещу задължението на последния да го върне в срок от един месец, при ГПР 47,35% и годишен лихвен процент 40,05%. Доколкото не е налице оспорване от страна на ответника и с оглед представените доказателства съдът намира, че заемодателят е изпълнил договорното си задължение и е предоставил на заемополучателя заемната сума, поради което в тежест на ответника-заемополучател е да докаже, че е изпълнил насрещното си задължение по договора да върне предоставеният му заем, ведно с договорените лихви в сроковете уговорени в договора. Такива доказателства по делото не са представени.

Ищецът е частен правопреемник на заемодателя по силата на договор за продажба и прехвърляне на вземания от 21.07.2022г. От същия е видно че „С.К.“ ООД е прехвърлило възмездно на цесионера „А.Б.Б.“ ЕООД С. свои ликвидни и изискуеми вземания, между които и процесното вземане - Приложение №1. Цедентът е упълномощил цесионера да уведоми длъжниците за прехвърлянето на вземанията им. На основание направеното упълномощаване ищецът твърди, че като пълномощник на кредитора на ответника е изпратил на Р. Н. М. уведомително писмо, но не представя доказателства за това. Ищецът представя към исковата молба копие от уведомително писмо за извършената цесия, което да бъде връчено на ответника, ведно с книгата по делото.

Съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 4 от ЗЗД, задължение на цедента е да съобщи на длъжника за извършеното прехвърляне за вземането, което уведомяване има за цел да защити длъжника срещу ненадлежно изпълнение на неговото задължение. Доколкото прехвърленото вземане е възникнало от правоотношение между длъжника и стария кредитор /цедента/, законодателят

е въвел изискването именно старият кредитор да съобщи за прехвърляне на вземането. Съдебната практика е последователна в разбирането, че е допустимо предишният кредитор да упълномощи новия кредитор за уведомяване на длъжника за извършеното прехвърляне на вземането, както и ,че уведомление, приложено към исковата молба и достигнало до длъжника с връчване на същата, съставлява надлежно съобщаване за цесията съгласно чл. 99, ал. 3, предл. първо ЗЗД, с което прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника на основание чл. 99, ал. 4 ЗЗД. Това обстоятелство следва да бъде съобразено като факт от значение за спорното право, настъпил след предявяване на иска на основание чл. 235, ал. 3 ГПК. В този смисъл са Решение № 78 от 09.07.2014 г. на ВКС по т. д. № 2352/2013 г., II т. о.; Решение № 3 от 16.04.2014 г. на ВКС по т. д. № 1711/2013 г., I т. о. и др.

В случая цедентът е упълномощил новия кредитор /цесионер/ да уведомява от негово име на основание чл. 99, ал. 3 ЗЗД всички длъжници за сключената цесия.

Процесуалното представителство може да произтича от закона /в случаите на изрично уредено законно представителство/ или от договор, а представителството чрез особен представител, макар и регламентирано от специална правна норма /чл. 47, ал. 6 от ГПК/, не е законово, тъй като произтича от акт на съда, при осъществяване на определените за това предпоставки - в т. см. т. 6 от ТР № 6/06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г. на ВКС, ОСГТК/. Назначеният от съда особен представител не упражнява свои процесуални права, а тези на страната, която представлява / в т. см. т. 7 от ТР № 6/06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г. на ВКС, ОСГТК/, от което следва, че особеният представител не е нито законов, нито договорен представител и не може да приема адресирани до представляваното лице /в случая ответника/ материално-правни изявления на трети лица, каквото безспорно е уведомяването на длъжника от стария кредитор по чл. 99, ал. 3 от ЗЗД чрез упълномощения цесионер за сключения договор за прехвърляне на вземания, а и след като особеният представител не е осъществил контакти с ответника, то последният като длъжник не може да се счита за уведомен за цесията чрез особения представител. Връчването на особения представител не може да се приравни с връчването на длъжника, тъй като представителната власт на особения представител се изчерпва с осъществяване на процесуалното представителство по конкретното гражданско дело, по което същият е

назначен и не обхваща получаването на материалноправни изявления, адресирани до представлявания от особения представител отсъстващ ответник. Особеният представител не е страната по спорното материално правоотношение.

Предвид гореизложеното въззивният съд намира, че обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1009/12.11.25 г. по гр.д.№806/25 г. по описа на Районен съд-С.З.

Решението е окончателно не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____